

llegim**Leticia Asenjo**

+ SEGUEIX-ME

26/04/2024 [Leer en castellano](#)

He rebut una mala crítica (i m'afalaga)

🕒 3 min

Detall de 'La mort de Cèsar', de Vincenzo Camuccini. VIQUIPÈDIA

BARCELONA He llegit l'entrevista que Jordi Nopca ha fet a l'escriptor Mircea Cartarescu arran de la publicació d'alguns dels seus *Dietaris* per l'editorial mallorquina Lleonard Muntaner. Nopca li pregunta per

les persecucions que ha rebut com a autor i Cartarescu respon: "La resposta als atacs que he rebut ha estat sempre la mateixa: escriure cada cop una mica millor".

Fent honor al nom d'aquesta columna, per primera vegada un text meu ha rebut una mala crítica escrita, així que la meva intenció era començar a posar en pràctica aquesta màxima. Potser pel fet d'haver passat per una escola d'escriptura, l'autocrítica i la humilitat em semblen les millors eines per créixer com a escriptora (i com a persona). El problema que em trobo, paradoxalment, és que la crítica en qüestió, escrita pel musicòleg Oriol Pérez Treviño a la web Nosolocine.net, em reafirma i m'afalaga l'ego, i no sé si això casa gaire bé amb la filosofia de Cartarescu. Intentaré resumir el perquè.

Pérez comença la crítica del meu assaig *Honraràs pare i mare* – col·lecció Deu Manaments de l'editorial Fragmenta– dient que no s'atreveix a dir si l'he escrit "sota una visió de determinat feminisme radical, però sí des d'una profunda ferida personal". Cal dir que, a diferència dels tres autors de la col·lecció de qui Pérez ja ha fet crítica, soc l'única de qui no esmenta la professió. Ser psicòloga amb diversos màsters a l'esquena, doctoranda de la Universitat de Barcelona i tenir prop de vint anys d'experiència professional dirigint serveis d'atenció a infants vulnerables i famílies no han cridat l'atenció del crític, que considera que la meva intenció ha sigut "fer un exercici d'autoajuda i justificació personal".

A la xarxa social abans coneguda com a Twitter és habitual trobar comptes cunyats que tracten les dones professionals, especialment si són feministes, d'histèriques i radicals amb la voluntat de desacreditar-les. També és comú, en la mateixa línia, que els demanin referències bibliogràfiques o posin en dubte fets fàcilment

demostrables. He de dir que no m'esperava trobar res de tot això en una crítica suposadament literària.

Al final del seu article, però, i segurament sense ser-ne conscient, Pérez m'ajuda a confirmar la premissa de base de l'assaig, ja que afirma que l'amor cap als pares s'imposa com un imperatiu de la mateixa vida. Però si l'amor cap als pares fos realment un instint natural, llavors no hi hauria cap necessitat de fer-ne un manament. Precisament per això, el que la Bíblia fa és ordenar quines seran les relacions de poder que, fet i fet, no tenen res de naturals.

Així que, entre unes coses i altres, la conclusió a què arribo és que alguna cosa dec haver fet bé si aquesta és la reacció que provocho en determinats lectors quan "m'atreveixo" a posar en dubte determinades estructures de poder.

Per acabar, em va sorprendre molt trobar que la foto que acompanya la crítica és una de les que em va fer la fotògrafa Adiva Koenigsberg per a un reportatge pel diari digital Vilaweb. Koenigsberg, però, no hi surt citada i, segons he pogut confirmar, no se li ha demanat permís ni pagat els drets per publicar-la de nou en aquest altre mitjà. Potser el senyor Pérez Treviño, "creient, profundament creient", tal com ell mateix es descriu, encara no ha tingut ocasió de llegir *No robaràs*, l'assaig sobre el setè manament del periodista i activista David Fernàndez. Restaré amatent a les seves conclusions quan ho faci.